

ХРИСТИЯНСКИ СЪВЕЩАНИЯ

НЕЗАВИСИМЪ ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНЪ ВЕСТНИКЪ

Излиза седмично подъ уредбата на редакционенъ комитетъ

Годишниятъ абонаментъ на вестника е 80 лв. въ предплата. Отдѣленъ брой струва 3 лв. За странство двоякъ абонаментъ.

Обявления на IV стр. по 5 лв. отдѣлно за заглавие, подписъ, дата и всяка останала думъ по 2 лв.

Всичко, що се отнася до вестника — статии и пари, се праща на адресъ: Редакция в „Съветникъ“, ул. „Терновска“ 5, гр. Варна.

Редакторъ свещ. К. Кожухаровъ.

Телефонъ № 477.

Дано така да бжде!

Не знаемъ, кому вече да се сърдимъ, но истина е, че енорийскиятъ свещеникъ отъ денъ на денъ губи значението си на общественъ факторъ. Благодарение твърде лошитъ условия, при които е поставенъ да живѣе и работи. Хвърлете погледъ върху нашия общественъ животъ, надзърнете почти въ всички обществени организации и институти, за да се убедите, че тамъ се работи най-усилено и планомерно за създаване неоходимитъ благоприятни условия, при които всѣки би проявилъ своитъ сили и способности за общественото благо. Само у насъ, като че ли, това не е така.

Когато се изтъкватъ болките и страданията на енорийското свещенство, мнозина се надсмиватъ. Когато предявяваме справедливи искания за по-носенъ животъ, упрекуватъ ни въ лакомия. Когато стенемъ подъ тежестта на живота, обвиняватъ ни въ подстрекателство и неспазване църковната дисциплина. Когато реагираме срещу неправдите и неравномерното разпредѣление на благата, кждето едни благоденствуватъ, а други се превиватъ и гърчатъ за ежедневната си прехрана, сждатъ ни като размирници и пакостници. Когато сочимъ на църковни неджзи, които тровятъ съ съмнение душата на вѣрващия народъ, хулятъ и ругаятъ ни. Когато искаме да живѣемъ въ миръ и съгласие, да лѣкуваме себе си, та да станемъ истинска солъ и свѣтлина, обвиняватъ ни въ неискреностъ, въ лицемерие.

А ето що се иска отъ насъ.

Да бждемъ носители на евангелскитъ истини. Да проповѣдваме и учимъ. Да сме въ първитъ редици на всички културни и просвѣтни начинания. Да сме близки до народа и да лѣкуваме неговитъ душевни рани. Да благотворимъ, да живѣемъ за примѣръ и назидание на другитъ. Да сме облечени спретнато и добре обзаведени, особено въ селата. Да сме борци за правда, истина и законность. Да странимъ отъ тъмнината, а да живѣемъ постоянно въ свѣтлина. Да работимъ надъ себе си, да обогатяваме своитъ познания, да се усвѣршенствуваме. Да сме готови на жертви за благо на паството си. Да го пазимъ отъ лѣжливи ре-

лигиозни учения и пакостно сектанство. Да го водимъ по пътъ на нравствено съвършенство и вѣрово съзнание.

Твърде добре знаемъ, че всичко това е нашъ дългъ, като Христови пастири. Спомняме си клетвата, че ще изпълняваме достойно и съвестно своя дългъ и че ще носимъ тежкия кръстъ на пастирското служение и то не за своя слава, а за слава Божия. И затова, ние не протестираме, не обвиняваме никого за тия, доброволно поети отъ насъ, задължения. Напротивъ, въ студъ и калъ, съ време и безъ време, често пѣти наскърбени и отритнати, съ болка на душа и свито сърце, охулени, онеправдани, претоварени, често въ най-окаянъ видъ, отправяме погледъ напредъ и съ подигнато отъ Христовия зовъ наше съзнание, стремимъ се да изпълнимъ своя пастирски дългъ.

Ние сме увѣрени, че съвестнитъ хора не могатъ да затварятъ очитъ си предъ тая истина, нито пъкъ да отрекатъ факта, че българското енорийско свещенство, разпрѣснато по градове, паланки и села и поставено да живѣе въ най-мизерни условия, не изпълнява, споредъ силитъ си, своя дългъ на съзнателни духовни пастири, та да имъ се отрекатъ и ония малки права, които тѣ иматъ, като човѣшки същества.

Мнозина днесъ упрекуватъ Църквата, въ лицето на нейнитъ първи представители, че не стои на своето високо положение, че е инертна, неподвижна за новото време, че страда отъ много неджзи, че е изгубила обаяние среди широкитъ народни маси. Хвърлятъ се упреци и срещу свещенството, за гдѣто е бездейно и апатично, некултурно и материализирано.

Колкото и да ни боли, не можемъ да отречемъ изцѣлото обвинение. Защото, когато животътъ тѣй бързо тече, когато единъ буенъ потокъ отъ нови идеи, принципи и религиозни убеждения иска да залѣе неговитъ области, когато предъ насъ ясно се очертава блентъ за ново преустройство и всѣки се готви да заеме своето естествено мѣсто, нашата Църква, въ лицето на своитъ представители, стои съ скръстени ръце и проявява едно

осждително безгрижие.

Тогава, кой е виновенъ, че вѣрата въ народа е разколебана, че се ширятъ сектанти и пакостни материалистически учения, че Църквата губи своя авторитетъ, че тя се разяжда отъ неджзитъ и увлеченията на свои представители, че свещенството е обедняло, изгубило вѣра въ по-свѣтло бждаще, че е покрусено, изстерзано, съ сломенъ духъ и наранено сърце? Кой създаде тия неблагоприятни условия, които доубиватъ сили и способности, въ които чезнатъ свѣтли идеали и надеждни стремежи? Кой се вслуша въ воя на житейскитъ нужди, кой се погрижи за своитъ, та и тѣ да се погрижатъ за него?..

Безспорно, най-голяма вина иматъ ония, на които много е падено и много ще се иска. Ако върховната църковна управне живѣеше съ примитивнитъ схващания на фенерскитъ първенци, ако се вслушваше въ гласа на своя съработникъ, най-вѣренъ и преданъ служителъ и помощникъ, енорийския свещеникъ, ако обезпечеше неговата издръжка и го избавеше отъ кошмара на незадоволенитъ семейни нужди, както правятъ всички други, по-друго щѣше да се говори за Църква и духовенство и мѣстото, което отъ вѣкове имаме, щѣше да се пазятъ отъ народа само за насъ.

Не е късно още. Стига само да има съвестъ, искрено желание и погледъ къмъ бждащото. Всичко ще се поправи, всичко ще се измѣни и ще настѣпи новъ денъ и нови отношения. Тогава всичко ще бжде за слава Божия, а не за плътта на немощния човѣкъ. Дано така бжде.

Прот. Ив. Пѣевъ

Св. Апост. Павелъ като пастиръ.

(Продължение отъ брой 31).

3. Учение за пастирството.

Живота и учението на св. ап. Павелъ е въплотено пастирство. По другъ кротъкъ изразъ, съ който да обозначимъ съ собственото име дѣлото и идеитъ на великия апостолъ. Всяка мисль, всяка стѣпка, всяко послание на апостолъ Павелъ диша съ явната целъ да издигне, да очисти, да подпомогне и приближи човѣка до Христа, (Ефес. III, 17). Плодъ на това негово усилие, на неговия копнежъ, сж основанитъ отъ великия апостолъ църкви и цѣлата негова благовестническа литература. Обикновено се смѣта, че учението

за пастирството ап. Павелъ е изложилъ само въ посланията си до Тимотея и Тита, които и носятъ специалното име пастирски. Прот. Д. Дири основанията за учението за пастирството въ широката потикъ отъ мисли, които така изобилно залива почти всички неговни послания. „Голяма частъ отъ двѣтъ послания къмъ солуняни и отъ първото къмъ коринтяни е „пастирска“ и сщиятъ елементъ винаги е скритъ дори въ неговитъ най-възвишени и мистични изрази“. (47).

Когато западнитъ богослови дирятъ оправдание на пастирството въ посланията на ап. Павла, тѣ се държатъ твърде резервирано къмъ групата послания, наречени пастирски. За тѣхъ посланията къмъ Тимотея и Тита, по своя произходъ и дата, сж едни отъ най-деликатнитъ проблеми на новия заветъ. Едно течение поддържа, че последнитъ три послания, ако не сж лично писани отъ ап. Павелъ, тѣ сж поне работа на нѣкоя негова школа. Друго едно течение поддържа, че въ тритъ послания има вмѣстени откъслечи отъ ап. Павелъ и че даже цѣлото второ послание къмъ Тимотея е отъ ръката на ап. Павелъ. При все това, ние, казва Louis Emery, не сме сигурни върху тѣхната достоверность за да ги използваме за изучаване Павловата мисль. (L'Eschatologie de L'Apotre Paul. Revue de Théologie et de Philosophie № 6, 1913, p. 423).

Прави впечатление, че прот. Д. твърде малко се ползува отъ свидетелствата на пастирскитъ послания въ своята работа. Далечъ сме отъ мисълта, че той се намира подъ влиянието на западната либерална школа. Но не може да се откаже, че скритото ехо отъ литературата, отъ която се ползува, е указало влияние поне на неговия методъ на работа.

Православниятъ богословъ, облегатъ на сигурнитъ свидетелства на Климентъ Рилски, Игнатий Богоносецъ, Поликарпъ епис. Смирненски, Климентъ Александрийски, Иринеи, Евсевий и др. не може да бжде разколебанъ въ никакъвъ смисль въ достоверността на пастирскитъ послания. И желателно би било прот. Д. да се спреше повече върху тѣзи три послания и използва вложената мисль въ тѣхъ, добила вече конкретенъ характеръ, сравнително мислитъ, които се намиратъ въ другитъ послания; различие, което сж дължи не само на времето, въ което сж писани, но и на новия етапъ, въ който е влѣзло пастирското служение — еволюцията въ църковната организация и нейнитъ специални, за тази форма, нужди.

Учението за пастирството е тѣсно свързано съ догмата за спасението въ името на Господа Исуса. Въ този смисль, пастирството е съ действително за достигане спасение. Прот. Д. дава едно по-пълно опредѣление за пастирството въ духа на ап. Павловото учение. „Споредъ него, казва нашия авторъ, пастирството е главно, грижа отъ страна на пастиря, въ името на Христа и църквата, за да се помогне на човѣшката душа да усвои плодове на спасителното дѣло (47). Това опредѣление синтезира не даденъ моментъ въ учението на ап. Павла, но обгръща много и най-отдалечени по време моменти.

Съ това прот. Д. е искал повече да доближи ап. Павла до нас и да приспособи неговите възгледи към нашите съвременни нужди: „грижа... въ името на Христа и църквата“.

Прот. Д. сочи на субективната и обективна страна на оная грижа, която съставлява сжщността на пастирството. Обаче, пресилено е да се каже, както прави нашия автор: „Въ тая грижа апостолът ясно е виждал две страни: субективна и обективна“ (47). За обективния анализ е трудно да се посочи где свършва у ап. Павел субективния момент („страна“) и где започва обективния. Това, което прот. Д. нарича субективна и обективна страна, въ сжщност е само различни моменти, градация на един и сжщи процес: грижата да се достигне спасение. Най-ясно това прозира въ избора цитатъ отъ нашия авторъ отъ I. Кор. IX, 22.

Пастирът е изправенъ предъ една върховна и съблизна цел: спасението на човѣка чрезъ приближаване къмъ Христа. Тая централна мисъл е вложена въ всички онѣзи наименования, които апост. Павелъ употребява за обозначавания, които прот. Д. почти изчерпателно е посочилъ (48—51). Но, така изразените характеристики още по пълно сж предадени въ I. кор. III, 9: „Защото ние сме съработници на Бога, вне пѣкъ сте Божия нива, Божие здание“. Но апостолътъ не се спира предъ този символъ. Той отправя едно предупреждение, което има значение за всички вѣкове и мѣста: „Ала всѣки нека внимава, какъ зида“ (I. кор. III, 10).

Това предупреждение има особено значение за насъ пастирѣ: зидаме ли и то какъ зидаме?

Апостолъ Павелъ е посочилъ и пробния камѣкъ, за да се познае има ли резултатъ отъ пастирската дейност: Ефес. IV, 22—24. Практическиятъ въпросъ, който логично следва отъ цитирания думи на великия апостолъ би довелъ всѣки пастиръ до твърде песимистиченъ отговоръ. Ето една точка отъ учението на апостолъ Павелъ за пастирството, върху която трѣбва да се спѣ е наше внимание, изхождайки отъ нашите практични нужди, гдето по необходимостъ трѣбва да се запитаме сериозно: пастири ли сме ние, пасемъ ли повѣреното ни стадо, водимъ ли го, въобще, на паша, и подходяща ли е тя?

Твърде подробния етикологиченъ анализъ по този предметъ, даденъ отъ прот. Д., хвърля доста свѣтлина върху пастирскитъ идеи на апостолъ Павелъ (49—51), но отъ гледището на поставената въ началото задача отъ нашия авторъ, — работата му да има „и практически — утилитаренъ характеръ“ (4), изпълнението по този предметъ е почти незадоволително.

Следъ подробно даденото разяснение за сжщността на пастирството, прот. Д. пристъпва въ духа на великия апостолъ да опредѣли и неговата целъ. Но тѣмко съ това автора неволно изпада въ тавтология, особено следъ като достатъчно подробно и ясно опредѣли какво нѣщо е пастирството (47 стр.). Съ това,

безъ да искаме, намъ ни е дадена и цѣлѣта на самото пастирство. Идеалътъ за „новия човѣкъ“ (II. кор. V 17), който прот. Д. издига като целъ на пастирството е една перефразирана логически завършенъ на порано изказаната мисълъ за сжщността на пастирството. „Новиятъ човѣкъ“ въ такъвъ смисълъ не е сжщественъ елементъ въ учението на ап. Павла; той е резултатъ отъ оная специална „грижа отъ страна на пастиря, както по рано казва прот. Д. (стр. 47), за да се помогне на човѣшката душа да усвои плодетѣ на спасителното дѣло“. Бидейки резултатъ, идеята за „новия човѣкъ“ не може да бжде целъ. Самъ апост. Павелъ казва за себе си: „тичамъ къмъ цѣлѣта — къмъ наградата на горното отъ Бога призвание въ Христа Исуса. Които, прочее, сме съвършени, това да мислимъ!“ (Фил. III, 14—15). Тѣзи думи на ап. Павелъ могатъ да послужатъ като максимална програма за цѣлѣта на пастирството. Въ това се заключава и границата на пастирството. Но дѣйността на пастиря по тази цѣль трѣбва да има своя мащабъ. Такъвъ ни е даденъ пакъ отъ ап. Павелъ. Това е най-малкото, което пастиря трѣбва да достигне въ своята дейностъ. Може ли пастирътъ да каже като великия апостолъ: „Дължни сме винаги да благодаримъ на Бога за васъ, братя, както подобава, задѣто вѣрата ви твърде много расте, и взаимната любовъ у всѣки едно отъ всѣки васъ тѣй изобилва“, (II Сол. I, 3), цѣлѣта на пастирството е постигната.

Постижението на известенъ минимумъ идеална свобода, невъзможността да грѣши христианина и насочване неговия животъ къмъ доброто, ето границата за нравственото развитие на христианина на земята (протопр. Г. Л. Янѣшевъ, Православное Христѣанское учение о нравственности, 458). Това постижение е и земната цѣль на пастирството.

Но какъ може да бжде достигната тази цѣль, какви средства трѣбва да се употребятъ? Това е най-сжщественъ въпросъ въ пастирската дѣйностъ. Тая частъ отъ работата на прот. Д. страда отъ непълнота. Дори този актуаленъ въпросъ не е засѣгнатъ отъ нашия авторъ. Ап. Павелъ не е изпусналъ ни една страна отъ живота на човѣка. Той пише всѣки неговъ нервъ и чрезъ словото гледа да внесе ново съдържание въ цѣлия неговъ животъ. Намѣсто прот. Д. да проиникне по дълбото и широко въ този животъ, предметъ на пастирскитъ грижи, той се задоволява съ нѣколко общи мисли, като „профилактична задача“, „конвертираща и терапевтична“. Областъта на пастирството е не само нормалната, индивидуална и обществена дѣйностъ на човѣка, но и аномалната. Последната представлява едно разширение на пастирскитъ грижи до нейнитъ възможни граници. (О. Pfeister, Die Psychanalyse als Wissenschaftliches Prinzip und seelsorgerliche Methode. Evangelische Freiheit. Zurich 1910). Авторътъ, пастиръ въ Цюрихъ и професоръ въ нормалното

училище въ този градъ, заедно съ пастиръ Keller намѣриха въ психоанализа цененъ сътрудникъ за педагогията и грижата за душата и отъ много години работятъ въ тази посока. За тази цѣль пастиръ Pfeister издаде специално за учителитъ и пастирѣтѣ своята табота Die psychanalytische Methode, Leipzig und Berlin, Klinkhardt, 1913, съ която иска „да открие и повлияе върху възвишенитъ наклонности и съдържанието на живота на духа.“ (16—17 s).

Учението за пастирството, както ни е дадено отъ прот. Д. е изложено само въ тѣснитъ рамки на мисионерската дѣйностъ на ап. Павла. Общо взето, посланията на великия апостолъ съдържатъ една основна мисълъ: оправданието на човѣка предъ Бога. Но отдѣлно ние различаваме: 1) теологична частъ, 2) катехитична, 3) литургична, 4) есхата-

логична и 5) етична. Въ този видъ, както ни е дадена работата на прот. Д., ние не виждаме разностранната пастирска дейностъ на великия ап., въ чийто учение съвременната църква дири основание на своята собствена структура. Едва въ края на гл. 3 като говори за дълга на пастиря „не само да бди и pazi, но и да търси души“, прот. Д. споменава за оная „благодатни сили, които душитъ получаватъ въ св. тайнства на църквата Христова“ (стр. 54).

Тукъ работата на нашия авторъ открива предъ насъ една празнота. Ние чувствуваме, че има тукъ нѣщо недоказано. Православниятъ пастиръ има нужда да види дълбокитъ основания на съвременното пастирство въ неговата разностранна дѣйностъ въ учението на ап. Павла. Това е, което липсва въ работата на прот. Димитровъ.

СЪЮЗЕНЪ ЖИВОТЪ.

Горе челата.

Въ нине дѣйствующия екзархийски уставъ е прокарано едно хубаво начало, а именно изборността на епархийскитъ съветници. Добро нѣщо е изборността, затова сега всѣки прогресивенъ умове по цѣль свѣтъ сж за изборностъ на лицата, които заематъ обществени служби, а противъ тази избираемостъ сж абсолютитѣ, които не държатъ смѣтка за обществено съзнание, воля, прогресъ и искатъ да налагатъ своитъ разбирания на обществото чрезъ послушни чиновници. Ето защо абсолютитѣ отъ всѣки времена държатъ за централизацията въ управлението и ненавиждатъ децентрализацията.

Четиригодишния мандатъ на сегашнитъ епархийски избиратели, които избиратъ епархийскитъ съветници, а въ случай на нужда и епархиаленъ архиерей изтича. Съ Синодъ съ окръжно № 5977/1928 г. наредба до съответнитъ епархийски началства да произведатъ избори за епархийски избиратели отъ 11 ноември до 12 декември т. г. включително.

Епархийскитъ съвети — това сж единственитъ трибуни за онеправданото ни свещенство. Тѣ сж свѣтлината въ средѣ нашия църковенъ животъ. А това ще стане, като се внимава добре — много добре при избора за епархийски избиратели. Още малко време и съзнателното наше свещенство ще трѣбва чрезъ свой представител да даде мандатъ на оная, които за негова смѣтка ще упражняватъ своето право, защото, уви, нему е отнета и тука възможността да упражни най-голѣмото свое право, може би, да вземе лично участие въ избора на онѣзи лица, които ще работятъ отъ и въ негово име.

Но колкото малко и да е оставено прозорчето на нашето изборно право ний трѣбва да напремнемъ всѣкитъ си сили, да разпалимъ буйно огъня на благороденъ ентузиазъмъ, да употребимъ максимумъ усилия — та и презъ малкото прозорче оставено

намъ да огреемъ съ ослепителенъ и огненъ блѣсъкъ оная, които сж щастливи и доволни отъ тъмнината, която царува въ свѣта и прѣснемъ лъчи на вѣра и любовъ за измъченихъ и страдащитъ.

Нѣколко седмици само ни дѣлятъ отъ изборния день, та и време е, драги събратя, въ взаимни срещи и събрания още отъ сега добре да се обмисли, та онѣзи, които ще избираме, да сж хора съ твърде характеръ и независима воля. Хора, които съ достоинство да изпълнятъ възложената имъ мисия отъ тѣхнитъ избиратели.

Затова всѣки на работа. Да разпрѣснемъ унинието и нерешителността. Да запалимъ факела на дълга и отговорността, за да докажемъ, че всѣки тъмни сили, дяволската злоба на насилницитъ и грозната ненавистъ на фарисейтъ не могатъ ни победи. Затова напредъ! Горе челата!

с. Дековъ.

Свещ. Стеф. Христовъ.

Книжовни вкусове.

Опитната психология ни учи, че човѣкъ има петъ чувства, съ които възприема външния свѣтъ. Обаче, тия чувства не у всѣки човѣкъ сж развити еднакво. У нѣкои сж развити едни чувства по-силно отъ другитъ. Има хора, у които зрението е слабо развито, у други — осезанието, у трети — слухътъ и т. н. А у слѣпите, знае се, че осезанието е развито твърде силно.

Освенъ това приятното и неприятното, което човѣкъ придобива посредствомъ външнитъ си чувства, сжщо не е еднакво у всѣки човѣкъ. Това зависи отъ културното развитие на индивида, тѣй сжщо и отъ неговото субективно схващане на придобититъ впечатления посредствомъ чувствата. Има хора, които се наслаждаватъ, като слушатъ оркестъръ или хубаво хорова пѣние, а други, които не имъ прави абсолютно никакво впечатление, а се на-

Жизнеописание Митрополита Охридско-Пловдивскаго Натанаила

(Автобиографични бележки)

(27)

Подиръ сключаването на мирния трактатъ, на 23 февруарий, посетихъ генерала Игнатиева Николая Павловича и го поздравихъ съ побѣдата надъ турцитъ, а при това го помолихъ да ме представи на Негово Императорско Величество Княза. Графътъ удовлетвори молбата ми и въ този истиятъ день отидохме съ него при княза, който благосклонно ни прие и, следъ като графътъ ме отрекомандова, азъ привѣтствахъ княза съ слѣдующата рѣчь:

„Ваше Императорско Высочество! Воспомануть ли тѣ минути, кога Ти и любезний твой братецъ его Императорско Высочество Михаилъ съ блаженно почившимъ Вашимъ Отцомъ въ первый редъ молились въ

Киево Печерскомъ соборномъ храмѣ? Князь каза: „ето въ 1850 омъ году.“ Въ етихъ то минутахъ вирия на васъ лѣто росли Дома Романовихъ вънужренненъ въ душевномъ меємъ чувствъ блеснула мисълъ, а отъ мисли надѣжда, что ви поведете по себе русскихъ пиантовъ дая избавление отъ вѣковаго поробочения монхъ соотчичей.

Сказать ли и то, что я въ то время, стоя, позади васъ и восхищаясь имъ чувствомъ надѣжди, со слезами умолялъ Бога промислителю объ ея осуществленіи? Умолчать ли мнѣ и отомъ, что я упоенъ сего надеждоу передъ образомъ Державнаго Монаха, блаженнопочившаго Твоего Отца въ Киевской академической залѣ, въ

присутствіи священнаго клира, ученаго и почитнаго собранія далъ я обѣтъ въ духѣ сего надѣжди возвѣщать и отдаленнымъ своимъ соотчичамъ о великихъ кѣнимъ благодѣяніяхъ русскихъ самодержцевъ и соплеменной имъ Россіи?

Ваше Высочество! Почти тридцать лѣтъ жилъ я въ этой и съ етою и надеждою и съ исполняніемъ даннаго мною обѣта, и на конецъ Господу Богу било угодно удостоить меня увидѣть нинѣ конечное исполненіе того, чего я надѣялся. Нинѣ что воздамъ Господеви за его великии промисль надъ болгарскимъ народомъ? Ваше Высочество! Ничего другаго ненахожу у себя, какъ только до послѣднихъ минутъ моей жизни прѣклонялъ колѣна передъ Престоломъ Великаго Бога и Спаса Нашего Исуса Христа, благодарить его за его Божественный промисль и пакы молиться за благаго православнаго

царя Отца славянъ, за васъ царствующій домъ и за святую русь. А въ настоящихъ минутахъ, соединяя гласъ и врученной мнѣ словесной пастви, пастви святаго Климента, Архиепископа Охридскаго, ученика и сотрудника святыхъ перво просветителей нашихъ Кирила и Методия, вседушевно привѣтствую тебѣ, Великий княже, съ побѣдою надъ врагами креста Христова и славянства и сердечно желаю и молю Всемогущаго Творца, что рускій двухглавый орелъ, до скончанія мира своимъ благосѣнными крыльями осянѣвъ свою славянскаго семю отъ восточнаго океана до Адриатики и отъ сѣвернаго ледовитаго моря до Архипелага. Приеми, Ваше Высочество, сіе искреннее привѣтствіе и благопожеланіе и возвѣсти Твоему брату, его Величеству Всероссийскому Самодержцу, что сія паства подобно своему пастирю и тогда, кога его

сладкават и им доставя удоволствие да слушат зурли и тжпани, или маанета.

Тъй е и съ книжовните вкусове у хората. Едини обичат да четат леки книжовни произведения, други — научни. Едини четат, за да убият времето, други — за да придобият знание.

Партийните организации и професионални съюзи у нас, почти всички си имат своите печатни органи. Въ тях, всеки по свое схващане излага политическото положение на страната, нуждите и тежестите на своята организация, критикува дълга на високостоящите, силите на деня и т. н. Въобще всички се борят за истината, за правото, като всички поотделно мислят, че тй само сж ги налучкали, и не всички други не сж на гравлжк. Оттук и оняи остри нападки едини против други. Колко настило и книга е употребена, за да се тгсат виновниците на 16 юний 1913 г. Сжщото виждаме и сега съ Доброполската катастрофа. И кой знае дали ние ще доживеем да чуем истината по тия въпроси, или пък това ще бжде достояние на бждщит поколения.

Едно е сега, обаче, важното, че никой не отстъпва отъ своето. Всъки, който следи и чете това, което се пише по тия въпроси, преценява ги по своя вкус.

Тана е и съ духовната ни книжнина. Имаше чисто официални и полуофициални издания. Много пжти въ тях истината се икономисва, забулва, пишат се статии съвършено безинтересни, блудкави, но като официални издания, въ които повечето се подвизават хора на богословската наука, чийто труд добре се възнаграждава, се мисли отъ нъкои близи около тия издания, че само тй сж единственит, които мислят и ратуват за истината и правото. Други издания, въ които сътрудничат и пишат простосърдци и неуми попове, както и „своеобразни“ духовници, тия издания били „парцали“. Разбира се, че тая преценка се прави отъ хора горделиви, хора съ голъмо самомнение за себе си, които ни най-малко не си дават смътка за думит, които съ едно презрение отправят към скромни дейци въ полето на духовната ни книжнина. Тия горделиви и съ голъмо мнение за себе си редактори сътрудници на официални и редакционни издания, които често пжти пишат отъ любоугодничество, дори против своит убеждения, съ презрение се отнасят към изданията, които ги критикуват и не споделят тяхнит възгледи по единъ или друг въпрос. Това не веднъж сме констатирани. Но каквито хули да ни се отправят, каквито епитети да ни се прикачат, както на нас, тй и на вестника ни, ние отминаваме всичко това съ голъмо съжаление. Предоставяме на нашит трезви читатели сами да преценят, где е истината. Насъ ни радва обстоятелството, че вестникът ни се търси отъ съзнателни и будни читатели, и се чете съ голъм интерес. Той не може да бж-

де по вкуса само на ония, които сж близо до началствата и съ своето любоугодничество преследват своит егостични цели. И затова, като не могат да търпят единъ орган, който смъло бичува неправдит и беззаконията, стараят се посредством простени и непростени средства да турят край на неговото съществувание. Но тй се лъжат. Ние високо ще държимъ знамето на правдата и истината и ще продължа-

ваме да изтъкваме неджитъ на нашия църковно-обществен живот, отъ кждето и да идат тй. Нека всъки споредъ своя вкус прецени това, което се пише у единит и другит, нека критически, безъ всъко пристрастие, да търси истината, като се абстрахира отъ своит егостични цели и намърения и той ще се убеди въ правотата на нашето дъло.

Редакцията.

НА РАЗНИ АДРЕСИ.

Предизвиканъ отговоръ.

Въ двойния бр. 31 и 32 на в. „Н. Бузвитель“, издаванъ въ гр. Шуменъ, сж помъстени на уодно мъсто отъ зиви „За Събора на Християнскит Братства“, въ които проличава отъ начало до край основната мисъл: — да се охули, порицае, оклевети и дискредитира свещ. Кожухаровъ, като се представи за врагъ на прав. братства, въ които работи отъ 15 години насамъ, за рушител на църковната дисциплина, за чийто чистота той работи, за хулитель на родната Църква, въ лицето на нейнит висши духовни представители, за размирникъ, бунтовникъ, недомисленникъ и едва ли не за най-голъмия пакостникъ въ Българската Църква.

Не за първи път свещ. Д. Попвасилевъ, редакторъ на в. „Н. Б.“ ме хули и ругае, пък дава възможност и на миряни да вършатъ сжщото. Свикналъ съмъ на неговит задявки. Тй не ме смущаватъ. Защото знамъ, че сж резултатъ на болезнената му психика и че той не може да остане въ това отношение по-назадъ отъ своит учители, чийто ласки и насърчения го опиватъ денъ и нощъ и скоро ще похабятъ и направятъ духовенъ инвалидъ.

Поради това, съ искрено съжаление отминавамъ неговит тенденциозни и пропити отъ злоба обвинения. Нека тй останатъ да тежатъ на неговата съвестъ, ако, разбира се, тя не е още окончателно помрачена.

За да не би, обаче, да се съчете отъ нъкои за слабост или неспособност отъ моя страна да се защитя, както и да предоставя на обществото да прецени моето поведение въ събора, ще си позволя, въпреки желанието си, да повторя мненията, които изказахъ по въпросит отъ дневния редъ на съборнит заседания.

Като въ всъка друга обществена организация, така и у нас, първата работа въ време на съборъ или конгресъ е — да се проверятъ пълномощията на делегатит, т. е. да се види, кои сж хората, които иматъ право да взематъ участие въ дълата на събора съ своя гласъ и кои сж само гости или слушатели. Това бж нужно да стане въ Шуменския съборъ и предъ видъ обстоятелството, че въ окръжното на Св. Митрополия съ канехме да изберемъ отъ братствата

си по единъ делегатъ на всъки 50 члена.

Проверка на пълномощията не стана, въпреки моит настоявания на нъколко пжти. Бюрото се задоволи само да състави единъ списъкъ на делегатит, безъ да провери, кои иматъ право да бждатъ такива и кои не. Че проверка бж нужна, се вижда отъ факта, гдето за членове на разнит комисии бяха предварително поставени лица, които не бяха никакви делегати или поне ржководители на братство. Изтъкнахъ, че тоя редъ на нъщата поставя съборянит въ недоумение. Още отъ самото начало тй се раздължиха на две. За илюстрация на мисълта си, доказахъ предъ събора, че единъ отъ подпредседателит на събора не бж делегатъ. А отъ друго братство бяха представени за делегати 14 души, безъ тй да съответствуватъ на исканит 50 души за всъки по отдълно.

Противъ тая първа нередовност реагирахъ въ най-коректенъ тонъ. Моият справедливъ протестъ, обаче, не бж угоденъ на група отъ свещеници, които искаха да опитатъ силит си съ мене за предстоящит избори. Затова тй викаха, крякаха, апелираха и дори прибгнаха до насилие, за да не стане проверка на пълномощията. И така пролича, че иматъ задни цели и скрити намърения. Така се обяснява и факта, за гдето тй бяха толерирани и галени дори отъ бюрото на събора.

Най-сериозният споръ между мене и бюрото, респективно Високопреосвещения Митрополитъ Симеона, като председател на събора, стана по реферата на свещеникъ Икономова, върху който изказахъ следнит мисли:

1. Свещ. Икономовъ твърди, че между братствата тръбвало да има миръ и съгласие. Вземайки поводъ отъ това, казахъ, че такъвъ миръ не съществува. Подчертахъ, при бурното аплодиране на събора, че отъ два дни сме въ Шуменъ, а хората ни сж раздълени на два лагера. А това сторихме не ние, а тия, които още отъ Варна идваха съ преднамърена цълъ, чисто по болшевишки, да превзематъ събрания и да налагатъ своята воля на другит. Накрай заявихъ, че въ братственото дъло всъчки тръбва да бждемъ единодушни и че е необходимо нужно да се избгватъ всъчки поводи на раздълени и несъгласия.

Тия мои думи бяха посрещнати съ бурни ржкоплескания отъ цълия

съборъ. Но понеже това не се харесваше на заинтересованит, бж внушено на бюрото да запрети тоя начинъ на одобрения и неодобрения.

2. Свещеникъ Икономовъ твърдеше въ реферата си, че тръбва да се поведе отъ братствата енергична борба срещу сектит у насъ. Станахъ и заявихъ, че съмъ противникъ на борбата съ насилствени мърки, защото нашата сила не е тамъ и защото такава безогледна борба ще ни донесе само пакости и злини. Напротивъ, подчертахъ, че всъчки сме длъжни, по примъра на св. апостоли и тяхнит приемници, да укрепимъ християнит си въ истинит на вѣрата, да ги направимъ твърди и непоколебими, както и открити и смъли изповедници на Словото Божие. Защото, само по тоя начинъ ще запазимъ паството си отъ чужди влияния.

Накрай направихъ апелъ, че православната ни църква тръбва да излезе съ дъла предъ обществото, ако тя иска да запази своя авторитетъ и да влияе върху душата на християнит.

Тия мои мисли, не добре схванати отъ Негово Високопреосвещенство Митрополитъ Симеона, го предизвикаха да стане и съ единъ крайно резъкъ тонъ да се нахвърли върху мене. До такава степенъ той бж раздразненъ, че смути всъчки присъствающит. Въ случая, Високопреосвещения Архиепепостъпни така, както ни учи Господъ Исусъ Христосъ. Той мене не порица, а изложи себе си предъ 600 души съборяни, на които доказа, че и мждрата старостъ не е лишена отъ предубеждения и егонизъмъ.

Поискахъ думата за лични обяснения. Не ми се даде. Щяхъ да заявя, че ако и да съмъ противникъ на грубата и насилствена борба съ сектантит, все пакъ ги ненавиждамъ и страна далечъ отъ тяхъ. И още, че насилето създава мжченици, ако и съ съмнителна стойностъ.

Това е всичко, за което се видна толкова шумъ. Вѣрно е, че реагирахъ срещу партизанскит прийоми на нъкои, че протестирахъ, за гдето дѣлимъ християнит си на групи. Но това е мой дългъ. Не предъ трима, а предъ 100 души архиепепи ще реагирамъ срещу порядкит въ единъ съборъ, които подриватъ твърдостта на вѣрата у християнит. Пъкъ нося и отговорностъ предъ Бога, ако си закривамъ очитъ предъ неправдит и се подгъвамъ въ вѣреда на истината предъ властимающит и силни хора на деня. Нека това бжде моя гръхъ и затова да ме хулятъ свещ. Д. Попвасилевци. Нали съвестта ми е чиста, напразни сж тѣхнит дюдюкания. Защото знамъ, че истината винаги води нѣкъкъ къмъ тържество, а практичността и гъвкавия гръбнакъ — къмъ мракъ и невежество.

Ако това, което пиша, не отговаря на действителността, мога да се позова на неподкупната съвестъ на мнозина съборяни, които ще иматъ смѣлостта да заявятъ сжщото открито и безъ страхъ.

Величество и адали отъ нея, на горнѣмъ Студентъ, страждущици страдалъ, съ плачущими плакалъ, и съ радующимися радволея, не преставала сочувстватъ ему и молилось объ его здравѣи и о дарованѣи рускону оружію побѣды надъ его врагами.

Това бѣше на 12 февр. 1878 год. По сѣтнѣ, когато рускитъ военни почнаха да се разхождатъ по Цариградъ, и ние българитъ начнахме по-свободно да дишаме, азъ фанакъ често вече да посѣщавамъ Санъ-Стефанъ и военни началници, както и дипломатическата канцелария, за да узнавамъ какво се крие въ бждщността на народа ни и църквата ни.

Въ тѣзи посѣщения азъ успѣхъ да устоя да са приематъ, за Пловдивската желѣзница, даромъ за Пловдивъ различнаго рода и сословия македонци, които представятъ мое

писмо, подъ слово „бѣдни работници.“ Осѣнъ това, въ посещенията си послужвахъ да се говори, че по-трѣбно е да се възвѣрне отъ заточение Негово Блаженство първиятъ Екзархъ Антипъ и да се отстрани Екзарха Иосифа, защото онъ билъ султански Екзархъ. Това нѣщо ми даде поводъ по-често да спокождамъ Негово Блаженство Иосифа, и да се уведомявамъ има ли онъ за това нѣщо нѣкое извѣстие.

Единъ день, около 9 часа прѣди обѣдъ, отидохъ при него и го наидохъ че замисленъ се разхожда въ салона. Следъ приличното ни поздравление добъръ день, обърнахъ се къмъ него съ въпроса, защо се е замислилъ така много.

Негово Блаженство не искаше да ми каже истината, азъ, обаче неотстъпно настоявахъ на запитването си. Тогазъ той ми каза: „ето вече рускитъ побѣдиха турцитъ, и ме увѣ-

риватъ нѣкой, че и мене ще уволнятъ отъ екзархийски постъ, а ще поставятъ пакъ Антипа на мое мѣсто. Ако се извърши това нѣщо надъ мене, то азъ това не мога да понеса, трѣбва да умира отъ нѣкой ударъ.“

Азъ като го увѣрихъ въ противното, зехъ отъ него сбогомъ, отидохъ си като почнахъ да размислявамъ по тоя въпросъ.

Канцеларията на руското посолство бѣше вече отворена. Нелидовъ бѣше на мѣстото на генерала Игнатиева; тамъ бѣше вече и главниятъ адютантъ Ону. Не успунахъ вѣрвие. На другитъ день отидохъ при Ону да го поздравя съ прѣсѣздъ и съ побѣда надъ турцитъ. Слово по слово се заговорихме съ Ону за баща му и за нехното имѣние (мушля) съседно съ едно отъ иненията на манастиръ Добровецъ въ Молдова. Ону биде приятно изненаданъ, че азъ знамъ баща му и че съмъ билъ при-

ятель и познатъ съ него.

Всичко това му даде поводъ поткровено и по-интимно да си поговоримъ, до гдето дойдемъ до прѣдметъ, който ме интересуваше. Той ме попита: „Иосифъ далъ ли е просба на турското правителство за възвръщанieto Екзарха Антипа изъ заточение?“

Отговорихъ му: „точно не ми е извѣстно, но азъ ще узная и утрѣ ще ви дамъ положителенъ съвѣтъ.“ На следующия день, въ десетий часъ, прѣдъ обѣдъ отидохъ въ посолството гдето намѣрихъ Ону на самъ; между другитъ разговори, той пакъ ме пита за Негово Блаженство Антипа: „скоро ли будетъ, по тому нужно его възстановитъ на своемъ мѣсто“. Отговорихъ му: „Антипъ скоро будетъ, но онъ неспособенъ уже для этого поста: у него сдѣлался такой ударъ (апоплексия) что трудно можетъ онъ говорить.“

На край ще добавя, че дължа отговор и на г. Д. Чинтулова (з. п.), който въ бр. 33 на в. „Н. Б.“ се е нахвърлял срещу мене тъй, че е забравил, за моментъ, що значи войнишка честъ и че живеемъ въ България, а не въ болшевишка Русия. свещ. К. Кожухаровъ

Практични съвети.

— „На ритай срещу ржжентъ.“
Защото ржжена е отъ желъзо, и колкото и да ти сж здрави краката, все пакъ ще се счупятъ.

Ето защо не се осланяй на правотата си и да риташъ срещу властника. Силата е въ неговитъ ржже и твоего право ще рухне предъ нея, колкото то и да е право.

„Отъ едното ухо да влезе, а отъ другото да излезе“.

Ако остане вътре въ главата ти това, което си чулъ, ще ти тежи.

Затова най-добре е нищо да не задържашъ въ главата си.

И тогава нѣма да има какво да ти занимава главата и да я вълнува.

Щастливъ е оня, който нѣма нищо въ главата си.

— „Черното — бѣло, бѣлото — черно.“

Умниятъ човѣкъ никога не трѣбва да прави разлика между цвѣтоветъ. Той трѣбва да ги вижда такива, каквито ги виждатъ другитъ, а не както му изглеждатъ презъ собственитъ му очи.

Тогава той никога нѣма да изпадне въ противоречие и спорове съ когото и да било и съ всѣкого ще бжде добре.

Наистина, не е ли глупаво за човѣкъ си цвѣтъ да се сразява съ хората?

Пъкъ, ако казвашъ на черн то бѣло и на бѣлото черно, не само нищо не губишъ, но често и ще печелишъ!

— „Шо ти трѣбва на баиръ лозе.“

Наистина, на баиръ лозе дава по сладкъ плодъ и когато се изкачи на по високо мѣсто човѣкъ се чувствава нѣкакъ си по гордъ.

Но знае ли вие какъвъ трудъ е необходимъ за да насадишъ на баиръ лозе и колко непрестанни грижи трѣбва да полагашъ, за да не го смѣкватъ буритъ и пороищата въ низинитъ?

Ами колко сили трѣбва да се употребятъ до като се изкачи баиръ?

Благословени низинитъ!

Плодътъ имъ наистина не само не е сладкъ, но е твърде блудкавъ и безкусенъ, но затова пъкъ не се изисква много трудъ при добиването му.

И долу, въ низинитъ не се чувствашъ тъй гордъ като на баира, но затова пъкъ си винаги на запазено и уютно мѣсто и никога не тѣ застрашава буря и порой.

Благословени низинитъ!

— „Не изпуснай питомното, за да гонишъ дивото.“

По добре е да имашъ едно мършаво пиле въ ржжентъ си, отколкото сърна, която е още въ гората.

Предпочитай манаръ и стражаръ отъ днесъ управляющата партия, отколкото околийски началникъ отъ бждащата власт на опозицията.

Не жертвайвай настоящето, заради нѣкакви глупави идеи на бждащото. Утрешниятъ денъ може би е по хубавъ, но ти, гледай днесъ да живѣешъ.

И. А. Волний.

(Изъ „Варн. Новини“)

Котка и щука.

(Басня, писана въ миналото столѣтие отъ Ив. Крыловъ; а сега се посвещава на единъ синодаленъ архимандритъ, който пожертвува десницата си при поправка печатницата въ единъ женски манастиръ).

Не е умно, когато общарятъ започне да прави кифли, а кифларията — обща. Забелѣзано е повече отъ сто пжти, че който обича

да се залавя за работа, която не познава, той е винаги по-упрямъ и по-свадливъ. Готовъ е по-скоро работата да провали, да стане посмѣшище на хората, отколкото да изслуша отъ честни и знаещи хора единъ разуменъ съветъ.

Единъжъ Щуката възмечала да започне ловъ на мишки, защото била жбеста. Тя помолила Котаракъ да я вземе за себе си въ хамбара, когато трѣгне за мишки.

— Какъ може да бжде това нѣщо, казалъ котаракътъ, гледай да се не посрамишъ; защото ненапрѣдно хората казватъ: работата се бои отъ майстора си“.

Стига, стига, куме! Чакъ толкова ли пъкъ мишки не сме виждали? Нека само да е на добъръ часъ!

Отиватъ и засѣдватъ.

Котката се наиграла и добре нахранила. Спомнила си тогава тя за щуката и я потърсила. А щуката — едва-едва жива — лежи, съ разтворени уста и чакъ, а плъховетъ и изгризали опашката...

Като вижда кумицата си, че лежи полумъртва, котаракътъ я захваща и я отвлѣча обратно въ рѣката.

И добре е сторилъ: за тази щука ще е добра наука, другъ пъкъ умна да бжде, на ловъ за мишки да не ходи.

П. Р. Ковачевъ.

За настолната книга „Разни его!“ отъ Любомиръ Бобевски.

Пълна-иллюстрация на новозаветната библия. Въ кристалини мисли е изразена истината и правдата, предвѣчната любовъ и мощната въра, които Исусъ запечата съ кръвта си на Голгота.

Боговъдохновенъ чувства бликатъ отъ тая свята книга, които усмиряватъ нагона къмъ суетното и възвишаватъ духътъ къмъ Небето.

Благочестие носи тя за всѣки домъ, дето цари упование въ Господа Исуса и дето началото на всѣка младостъ, както казва Книгата на Книгитъ, е страхъ Господень.

Хората сж зли и лукави, отмжстители и жестоко-сърдечни. Дайте имъ книги, като тая, заинтересувайтъ ги да надникнатъ по-зорко въ тѣхъ, да ги прочетатъ и проумеятъ. Сторятъ ли това, резултатъ е несъмненъ: ще се обърнатъ погледитъ на мнозина еретици къмъ Предвѣчната Промисълъ, ще съзнатъ тяхестъта на грѣхътъ си и ще искатъ опрощение.

Силата на тая книга е голѣма, магическа бихме казали, защото прочете ли се само една страница отъ нея, вече не се остава, а се изчита до край.

Какво по-хубаво отъ това: да възпитаваши младото поколение — грядущия денъ, въ който ще сипне зората на свободата въ минала ни Родина.

Днесъ мнозина пишатъ и се кичатъ съ името писатели и поети, но не всички сж звани и за това, отъ тая тѣлпа-писатели, малцина сж избрани.

Книгитъ на нашитъ нови и-млади писатели и поети носятъ всички отрицателности, всичката язва и епидемия на смъртоносни болести, всичката разюзданостъ, волнодумие, свободна любовъ, сектанска пропаганда, ерестъ и богохуство, новости облѣчени въ шарени дрипи, бѣлосани и червясани личици на свидни „изгори“. Рѣдко ще срещнете въ тѣхъ да се говори за патриархалното ни минало, за сватитъ и благородни родни традиции, за епохалнитъ подвизи на легендарнитъ ни герои и борци, за славното царуване на вѣщеноснитъ наши вождове: Крумъ, Симеонъ, Калоянъ. Рѣдко ще се натъкнете на книги, които ви подшепватъ за величието на Бога, за Христа-Спасителя, за безсмъртието на душата, за блага: честивитъ дѣла на: Св. Царъ Борисъ, св. св. Кирилъ и Методий, св. Климентъ Охридски, св. Иванъ Рилски, св. Патриархъ Евтимий. Рѣдко ще видите книга, която да открие предъ погледа ви новъ миръ — свѣтъ и

велепепенъ, дето духътъ ще се окже въ лжчезарие... Това сж рѣдки нитературни явления у насъ, които заслужаватъ всичката благосклонностъ на ония, които търсятъ книга съ подобно съдържание и иматъ щастливия случай да си служатъ съ тѣхъ.

Книга, която напълно заслужава сѣрдането на всички добри хора и четци, която като насжщъ хлѣбъ е похватъ и срѣдъ духовно алчущитъ, е споменатата книга на Любомиръ Бобевски — „Разни его!“

Родоначальника на нашата литература — сѣдинигелното звено между две епохи — предосвободителна и съвременна, Иванъ Вазовъ, даде всичко, каквото неговия мощенъ талантъ можа да даде. И за религиозната ни книжнина тоя старъ книжовникъ не остана чуждъ.

Мислителя-философъ, сатирика-поетъ Ст. Михайловски даде много въ тая областъ, но остана почти неразбранъ поради тежкия стилъ и начина на третиращата материя.

Останалитъ наши писатели и поети сж дали по нѣщо — кой повече, кой по-малко, отъ тоя родъ произведения, което не ги е достатъчно открило като пѣвци и разказвачи за църквата, върата и Бога.

Напротивъ, писателя-поетъ Любомиръ Бобевски, е далъ много творби, които красноречиво потвърждаватъ, че той сериозно гледа на това поприще — нивата на Христа.

За неговитъ „Свещени стъпки“ и „Молитвени пѣсни“, за които цѣлия периодиченъ печатъ — безъ разлика

на партия и съсловие, се изказа най-ласкаво, нѣма две мнения. Тѣ носятъ образа на онова религиозно чувство, което подклажда въ човѣка любовъ къмъ ближния и Бога. Тѣ сж продуктъ на дълбокъ и искренъ религиозенъ мистицизъмъ. Тия поеми и кжси стихотворения, въ които автора е азидаль душата си, продължаватъ да будятъ чисти помисли и добри желаня. Тѣ се пѣятъ и децламйратъ. Тѣкои отъ тѣхъ сж станали химни и девизни мѣсни, като „Тракия“, „Замисленото на Бабуна чело“, „Напредъ подъ знамето Христово“ и др.

Неговитъ сценосбирки: „Възкресна мощъ“ и „Родино моя“ намѣриха широкъ радушенъ приемъ. Въ тия две книги сж помѣстени повече отъ двадесетъ сценки, едни отъ които сж на свѣтски-социаленъ мотивъ, а други — на чисто религиозенъ. И тия сценки непрекъснато обикалятъ детскитъ театри. И дева ли биха стѣзали отъ сцената, като се знае тѣхната високохудожествена стойностъ.

„Разни его!“ сж инсценирани епизоди отъ живота и деяния на Исуса Христа.

Притичитъ и чудесата на Спасителя сж предадени въ една красива диалогна форма.

Тия сценки — представени, дето условията позволяватъ, или четени, като отбрано четиво, сж богатъ материалъ за програмитъ на забавитъ, давани отъ младежитъ православни християнски дружества. Тѣ ще спомогнатъ доста и за християнизиранието на младежта.

Отзиви и бележки

Кога казва истината?

Въ брой 34 на Синодния органъ „Църковенъ Вѣстникъ“, въ отѣвля „Църковна и обществена лѣтопись“ е помѣстена следната бележка:

„Редакцията на Църковенъ Вѣстникъ, особено на о. о. Благоговейнитъ свещеници, че тя охотно ще помѣства всички статии, дописки и пр., изпратени отъ тѣхъ, стига да сж написани обективно и коректно. О. о. свещеници — абонати, не забравяйте, че „Църковенъ Вѣстникъ“ е Вашъ трибуна, отъ която Вие можете да изнесете всички болки и въпроси, които измжчватъ и вълнуватъ днесъ свещенството и обществото.“ (к. н.)

А въ брой 12 и 13 отъ миналата година, сжция „Църков. Вѣстникъ“ пише:

„Искането на ръководното тѣло на съюзеното свещенство, представено на правителството (за подобрене изпръжката му — б. н.), е актъ, който подполага устоитъ на Църквата. Той е недопустимъ. Св. Синодъ трѣбва по-обстойно и по-точно да опредѣли компетенциитъ на свещенската съюзъ, неговитъ задачи и характеръ на дѣйностъ.“ (к. н.)

А по-нататъкъ, че свещенскиятъ съюзъ не почива на канонически основи, че може да бжде омониченъ, че той надхвърля своята компетенция и т. н.

Какъ тогава редакцията ще ни убеди, че „Ц. В.“ е наша трибуна, отъ която можемъ да изнесемъ всички болки и въпроси, които ни измжчватъ и вълнуватъ?

Твърде много скърбимъ, за гдето новия редакторъ на „Ц. В.“ мисли, че свещенството е съ толкова къса паметъ, та да не помни онова, което се писа вчера. И следователно, апелътъ е твърде плитко скроенъ и недостатъчно обмисленъ. Българското свещенство има кжде да изказва свободно своитъ болки и страдания. Нека тѣ се взематъ само подъ внимание и се задоволятъ исканията му.

На една молба.

Шуменскиятъ в. „Н. Б.“, въ брой 31 и 32 отъ 13 Октомврий, т. година пише:

„Умоляваме свещ. К. Кожухаровъ, отъ Варна, смутителятъ на реда въ Свбора, на братствата, да прочете статията въ днешния брой „послушността“ (к. н.).

Дали редакторътъ ни ще трѣбва да чете тая статия или свещ. Д. Попвасилевъ, е въпросъ на преценка. Въ всѣки случай, по-допада на последния да я прочете не веднѣжъ, дважъ или трижъ, а нѣколко пжти. Защото, въпреки това, че е чель псалтиря, като наказание, за гдето вдигна столъ срещу своя събратъ, той и до сега не се е освободилъ отъ тоя си навикъ. И следователно, който е чель псалтиря за „непослушание“, ще прочете и статията за „послушността“.

НАША ПОЩА

Получи се абонамента отъ:

Свещ. А. Г. с. Х. Б.—К.; свещ. В. С., с. П.—К.; свещ. М. Л., с. К.—К.; свещ. П. Я. с. Х.—К.; свещ. З. п. П., с. К.—К.; прот. С. П., с. А.—К.; свещ. Н. К., с. К.—Д. К.; свещ. П. Л. С., В.; свещ. Д. А., с. К. Д.—А.; свещ. В. И. К., с. Д. Д.—Т.; свещ. Х. Ф.—П.; прот. Д. Д.—Х.; свещ. К. А., с. П.—П.; свещ. Р. К., с. К.—А.; свещ. Ц. П., с. Б.; свещ. А. З., с. Б.; прот. П. Д.—Н. З., на които изказваме сѣрдечната си благодарностъ.

Свещ. П. К. — с. Л. С. Писали сме и пакъ ще пишимъ.
Прот. Д. п. И.—К. Сѣрдечно благодаримъ. Сумата 2145 лева получихме. Здравей!

Свещ. М. К. В. — Л. Благодаримъ за абонамента.

Редакцията извѣстява на всички свои абонати:

1) че вѣстникътъ не ще излиза редовно всѣка седмица, за да се изпълни годишнината му до края на м. Декемврий. Отъ 1 Януарий ще почне да излиза редовно и безъ прекъсвания.

2) че мнозина отъ неплатилитъ абонати ни причиняватъ мжка и незаслужени препатствия въ редовното издание на вѣстникъ. Моляхме ги много пжти да се издѣлжватъ. Малцина сториха това. Поставете сме въ твърде деликатно положение. Повече не ще ги молимъ. Ако сж хора съ свѣстъ, нека сами сждатъ за своето нехайство.

3) Всички събрани абонamenti да ни се изпратятъ веднага. Ще бждемъ особено доволни, ако съ време стане това.

4) На всички изпратени абонати изказваме своята публична признателностъ. Тѣхнитъ имена ще бждатъ оповестени като морална отъ наша страна отплата. Богъ да ги възнагради за усърдието нѣтъ.

Печатница и Хромолитогфия
„Просвѣщение“
на П. Зенгиновъ — Варна.
Поръчка № 432.